

Mia Axelsson

FLOCKEN

www.dockhaveri.se
Omslagsbild: Mia Axelsson
ISBN: 978-91-87183-29-4
© Mia Axelsson 2017

HÖBALARNA LIGGER SOM ägg uppradade. En avlång pyramid i vitt på ladugårdsbacken. Bakom kröken väntar hagen, huset och havsviken. Det är mitt i sommaren. Bim plockar ut påsarna med mat ur bilen och jag stannar visaren på klockan. Ett pling i halvtimmen och alla jämna en liten melodi. Nej, vi gör i ordning för vår vistelse i en van tystnad. Både den gamla klockan och vi ska hålla tyst tills vi vet hur vi ska göra med vår relation. Allt har blommat ut och kattflocken vid ladugården förökar sig. Ungarna kommer ut blundande slemmiga, lika varandra. I alla kattfärger: gråa, orangea, vita och svarta. Smutsiga och tovigade pälsar. Vissa med fel, krokiga svansar eller stumpar. Några med simmiga ögon. De tumlar runt på grusplanen och kring polarna. Letar sig bort till vår tomt. Rör sig som en stor spräcklig kropp när de lämnar ladugården.

Insektssvärmar på håll surrar dovt över vattnet i den mörkgula solen. Olika stämmor på olika avstånd. Tillsammans bildar de en mumlande sång. Det är ett slags rastlöshet över Bims och mina dagar. Kan det hjälpa att åka hit? Jag vill hitta tillbaka till något som kanske inte alls handlar om kärlek utan om något som är förbi och omöjligt att komma åt?

Surrets molande över vattnet, nästan som en inbillning. Här droppar inte sommaren klibbig från träden som i staden. Bim hatar den värmen. Går runt och svär i luftiga skjortor. Här är luften torr bland tallarna, men dagarna fortfarande utan riktning. Soltyngda och långa. I början av semestern. Oändliga men slutna i sig själva, med ett inåtvänt leende, som det Bim hade när hon dansade på klubben när vi möttes. Vi är så långt ifrån varandra som man bara är på sommaren, när man inte riktigt kan bestämma sig för vilket steg man ska ta, när värmen gör att allt känns avlägset utom ens egen kropp. Ska vi lämna varandra eller inte? Det är varmt, jag blir dåsig. Korna väger tyngden mellan sina fyra klövar, flåsar som stora djur, är stora djur, utanför fönstren där vi sover. Vad händer bakom deras vattniga ögon? Jag vill ha motstånd, men är själv helt spak. Mitt huvud är salt av svett och hav. Det vita knastret. Skummet i skrevorna och djurens munnar.

Jag hör djurens långsamma rörelser i hagen på natten. Jag vaknar och kan inte somna om. Ligger och vrider mig tills det har gått så lång tid att det är okej att gå upp och sätta på kaffebryggaren. Till frukosten spår vi varandra i fågelkortleken som vi köpte på en loppis. Bim får som ofta den tjocka som har svårt att hitta mat på vintern och jag en rovfågel. Jag läser om den runda rapphönan och skarsnön som hindrar den från att nå maten. Sträcker fram kortet med bilden riktad mot Bim och skrattar, men den här gången tycker hon inte att det är roligt. Flugorna i rummet dunkar huvudena mot väggen. Vi har båda tagit upp kontakten med gamla kärlekar. Bim berättar att hon sov hos sin för två veckor sedan. Jag mår lite illa av tröttheten. Den kryper i mig under dagarna, som en stor blöt fluga på väg upp ur ett vattenglas.

Jag vilar en stund på kökssoffan. När jag blundar ser jag höbalarna rulla åt alla håll, som en pyramid av kulor för en hård dank.

Jag säger att jag ska ta Bim till katterna. Som små gick min bror och jag dit nästan varje dag. Det fanns alltid ungar. Katterna var lätta att hitta och att ta upp. De flesta suktade efter klappar. Drack av vattnet i de svarta tunnorna eller pölarna på marken. Den fräna doften och mjukheten när vi borrade ansiktena mot deras päls. Vi viftade med grässtrån framför dem. Några var vilda och lekfulla, andra vilsna eller defekta. Bara lät grässtråna böja sig mot sina små ansikten. Deras blöta nosar och ögon. Vi gick runt med dem i famnen. Den gamla delen av ladugården och planen utanför var kattflorens. De verkade inte påverkas av brännässlorna längs väggarna. De friskaste smet in bland de stickiga bladen när vi försökte lyfta upp dem. Där inne var de skyddade från våra händer. Förökade sig bäst de ville. Jag och min bror fick ha våra kattkläder i en plastpåse i förrådet, doften var ohållbar. Vi bytte om där, lukten var skarp och spred sig. Om jag drog en hårslinga framför ansiktet var den också där.

Katterna slickar sig själva när vi kommer. Växelvis biter och slickar. Jag fotar dem med mobilen och lyckas fånga en rosa spets ute i luften. En grå rufsig och smal lägger sig på rygg i gruset. Åmar sig framför mina fötter. Jag klappar den fjuniga magen med utsidan av fingrarna. Den är lekfull, kanske en fjolårsunge. Slår med tasserna efter ett snöre på min luvtröja. Nyser på handen och jag drar bort den. Det rinner ur nosen och ögonen. En svart en bit bort har större ögon än vanligt, men de ser oseende ut. Liksom melerade på ytan och inte blanka. Ändå är de vattniga och rinniga. Vi aktar fötterna för de bruna pölarna som luktar lite urin. Jag kommer att tänka på en gammal konståkningstränare som ordinerade urinomslag till mitt skadade knä. Hur jag inte ville berätta om det för mina kompisar. En fläkt surrar vid den varma gödselhögen. Där på taknocken ser vi en katt balansera. Jag börjar genast fota igen. Bim är helt inne i klappandet. Blir inte otålig av fotandet som annars. Jag säger till Bim att jag älskar katterna, men inte inaveln, och jag

känner mig falsk.

Det jag väljer att minnas. Det som inte känns som ett val. Också kornas ögon är tunga av vana. Eller av hunger? En matt typ av hunger. De tittar på gräset, de äter det.

Bim somnar så fort hon lägger sig ned, säger att det är på grund av havsluften. För mig är sömnen svår att fånga som en frisk katt. Vi tar en tur med roddbåten innan läggdags. Himlen är fortfarande ljus, men havet mörkt. Skär och grund sticker upp svartglansiga på avstånd. Vattnet är stilla, vi rör nära vassen. Ser inte ett spår av något på ytan eller under. En uppochnedvänd kanot med skalet uppåt i ett vasshål. Vi går i land där, smyger runt. Ett litet hus finns högre upp. När vi ska titta in genom ett fönster hör vi ett knakande och skyndar oss tillbaka till båten och rör ut. Bim säger att hon inte skulle kunna äta ett djur som hon inte själv kan döda och frågar var min gräns går. Jag svarar snabbt kyckling. Dem kan jag inte döda. Jag tror att jag fortfarande kan döda en fisk. Mina handflator är röda av årtagen. Jag är stark i armarna. När vi går i land på vår klippa igen ser jag en snok. Två gula prickar, och den kryper uppför berget i nästan hundraåttio graders lutning. Jag ropar till Bim att kolla, men den är för snabb.

Bim har grus i ögonen på morgonen, som de sjuka katterna. Gnuggar bort det med baksidorna av händerna. Vi steker eller kokar ägg från ladugården. Idag kokar jag. Plattan är långsam, men till slut börjar de studsa mot botten i kastrullen. Jag tar inte tid, men vill ändå ha dem hårda. Vad kan hända? Gulan blir grön. Bim är en sådan som sätter klockan, men hon låter mig hållas. Jag slår ägget mot bordet så att skalet blir fullt av sprickor, drar sedan av det i en enda bit. Äter ägget direkt ur handen, strör på lite salt och slukar. Vi går till ladugården flera gånger, men ser nästan aldrig någon utom djuren. Vi köper ägg och lägger pengar i en rostig burk. Allt är smutsigt och flugorna är överallt. Katterna stryker runt på gårdsplanen. En hänger med huvudet och går i en liten cirkel. Det luktar olika när man hoppar ur bilen vid ladugården och när man går hit från huset och får doften lite i taget. Då blir den sötare och tyngre. Fast den sätter sig alltid i kläderna och håret. Fastnar och kliar märkligt. Jag blir rädd att göra någon illa. Att inte klappa

fint? Mitt ansikte speglas i ett sprucket fönster på ladugårdsväggen utanför äggrummet. Under mitt ansikte rör sig något, som det lösa innehållet i ett okokt ägg. Sedan: ett knäckt i gruset. Det faller ur en reva i påsen. Cirkelkatten är där och slickar. Ögonen upphetsade, blanka som glaskulor. Sådana med en vriden sträng inuti. Vi börjar gå grusvägen hem och den följer efter. Som om den inte kan få nog av protein. Fler i flocken kommer också efter. Lysande ögon, ett kulband.

Jag vaknar med ett ryck. Minns inget. Går mot mulltoalettens värme. I det bländande lampljuset, på trasmattan framför mig, där är en ur flocken. En spräcklig, den har tagit sig in! Den stannar i sin rörelse och stirrar på mig. Jag stänger snabbt dörren bakom mig utan ett ljud. Bara en isande stelhet som börjar i magen och sprider sig vidare i armar och ben. Den tittar på mig och jag tillbaka, jag blinkar och den är kvar som jag. Fastlåsta, stirrande på varandra. Ögonen djupnar. Jag skakar till och ändrar riktning, går ut igen, stänger dörren. Den är instängd. Havet kluckar där nere i mörkret. Natten är vindlös och öppen. Fler i flocken drar ljudlöst fram på grasmattan och mellan tallarna. Bara deras ögon lyser i vissa vinklar. Som om de undrar vad jag håller på med. Jag besinnar mig, öppnar dörren igen. Katten står kvar som jag lämnade den. Jag går in och nu stryker den sig mot mitt ben. Jag tar den stelt i famnen. Den trampar motvilligt eller keligt mot mitt bröst. Låter sig bäras in i huset. Jag väcker Bim med det mjuka.

Kattens hår i sängen. Bim plockar mitt första grå hårstrå med en pincett. Hon har röda stänk i ögonen. Jag säger att vi kanske borde släppa ut katten när hon blir sådär av den. Det kan lika gärna vara saltvatten som allergi, säger hon. Hon dyker i havet med öppna ögon. Hon vill kalla den Ariel som sjöjungfrun. I ett slut finns alla andra slut. Katterna vid ladugården landar sällan på alla fyra. Jag blir mer och mer nostalgisk. Snart är det dags att knäcka ett ägg. Låta innehållet, det genomskinliga och gulan, breda ut sig som kvällsljuset från det färgade glaset ovanför kökssoffan.

Ariel är lerig i pälsen. Hon ligger oftast i sängen, verkar faktiskt utan röst som sjöjungfrun. Hon gör inte mycket väsen av sig, varken jamar eller spinner. Bara snusar svagt, kanske täppt, med tandköttet lite uppdraget på ena sidan. Man skymtar tänder, små och spetsiga. Vi kliar henne mellan de stela pälstovorna. Hon sträcker ut sig så att vi ska komma åt och kisar. Är helt mjuk på magen. Lakanen har blivit smutsiga. Bim tycker att vi ska bada henne. Vi ska ta hand om henne. Efter frukosten bär Bim Ariel till en balja ljummet vatten i badrummet. Katten anar oråd och sticker in klorna i Bims arm. Tar sats inför ett hopp. Bim skriker till när Ariel lämnar famnen och smiter in i ett hörn vid rören. Bim mörknar, tar baljan och håller över katten medan hon byter hörn. Pälsen hänger på bakkdelen där vattnet träffade. Sköldpaddsfleckarnas färg är djupare än innan. Plötsligt känner jag starkt för henne. När hon till slut låter, piper som att hon är mindre än hon är och sedan fräser ifrån.

Bims rivsår på armen ser inflammerat ut. Det buktar ut rött runt revorna. Flugorna kryper på fönsterglasat, surrar bakom gardinerna. De äter av korna i hagen och de äter av min kropp. En landar på min arm. Jag ser snabeln vecklas ut och kan känna suget som en liten prick. Nu räcker det. Jag slår bort den med handen.

Katterna i trädgården är långsamma, vissa hänger runt fötterna. Stryker längs benen. Jag vill inte klappa eller trampa på dem. Jag vill bara gå ned till vattnet. Jag tar ett försiktigt kliv över de böjliga kattryggarna som kröker sig runt vaderna. Hur länge ska de stanna här? Oftast drar de tillbaka till ladugården när de blir hungriga. Till metallskålar-na med komjolk och torrfoder mellan pölarna på ladugårdsbacken.

Såret. Håret och smutsen i sängkläderna. Ögonens gulgeggiga i springorna och de röda grenverken i vitan på Bim. Nu kliar hon och ögonen rinner som på vissa i kattkolonin. Vi måste släppa ut Ariel. Bim kan ändå gå med på det nu. Hon baddar sin reva med sprit. Vi ställer Ariel på dörrmattan och öppnar. Hon blinkar vilset och tar några försiktiga steg med tassarna på stället innan hon går ut på trätrallen. De andra katterna sitter i det höga gräset borta vid tallarna. När Ariel närmar sig gör en grå ett fräsande utfall så att hon backar två steg, reser inte ragg, viker bara av på stigen ned mot vattnet istället. Jag ropar kom tillbaka, men Ariel fortsätter rakt fram på stigen och vidare runt berget.

Jag vaknar på natten som vanligt. Får en bild av hur Ariel ramlar i havet. Hon kan inte simma. De andra katterna står på land och jamar. Det är en fest av något slag. De verkar fulla fast de är katter, jamet är ett uppsluppet sorl. Jag ser allt på ett väldigt avstånd. Paniken i Ariels stumma pip.

Suget är segt, jag tar i. Gnuggar dammsugarmunstycket mot heltäckningsmattan i sovrummet. Mot mattans små gröna vågor. Mellan topparna ligger kattstrån och barr. Jag tar hjälp av fingrarna för att få upp dem. Stoppar in dem i röret och då slinker de in när jag släpper. Det är mormors gamla apparat, otymplig och långlivad. Jag förflyttar mig långsamt mot sängen, tar av munstycket och kör det runda hålet mot lakanet som följer med upp. Jag anar Bim i ögonvrån och vänder mig om. Hennes mun rör sig, men jag hör inte vad hon säger. Jag ropar va. Hon böjer sig ned och drar ur kontakten. Ska vi äta? Strax. Vi pratar inte så mycket nu, bara kort när vi måste. Det är som att något håller på att byggas upp. Att vi sluter oss inför att öppna oss? En svajig pyramid som kommer att rasa? Hon sätter tillbaka kontakten och det vinande ljudet kommer tillbaka någon sekund innan suget.

Jag minns ingen dröm, men rycker till för Bim frågar om jag är vaken. Ser på mig i det svaga nattljuset rullgardinerna inte kan hålla tillbaka. Hon kysser mig provande och när jag svarar hårt. Det kommer från ingenstans. Det kommer från natten. Vi ligger med varandra hetsigt. Jag håller fast henne, håller för hennes ögon och andningen blir djupare.

Vi har inte sett Ariel på flera dagar. Vi går ned till klipporna. Flocken rör sig tyst bland träden och spelar oskyldiga. Det verkar som att allt vi gör blir fel nu. En pyramid som bara rasar och rasar, men orsakerna är oklara. Kattögon. De röda stänken i Bims ögon. Hon säger att hon kommer att sakna hur jag alltid kavlar upp byxor och skjortor. Och då sköljer något över mig: jag vill inte bli sammanfattad. Slutet är klyschornas och sammanfattningarnas tid och jag hatar den. Vi vet båda att vi kommer att vara lättade när vi är isär. Havet slår grönt och friskt. Luktat likadant överallt. Uppe i backen blandas det med barrträdens doft. Jag tycker att grenarna rasar bakom oss när vi går stigen tillbaka upp till huset, men jag vänder mig inte om.

Nu hoppar ett ägg mot kastrullbotten. Jag spänner kroppen så att den lyfter en aning från kökssoffan. Varför kan inga avslut vara rena? Jag vill torka av skalrester och salt från bordet.

Jag går runt i trädgården, vi har packat väskorna och de ligger redan i bilen. Jag tittar på allt en sista gång innan vi åker tillbaka till staden. Klipporna nere vid vattnet och den sneda stegen, verandan och rabarberklipphyllan bakom huset. Där under några blad prasslar det. Kanske piper? Jag böjer bort grönskan. Går närmare för att se. Ariel med några slemmiga små under sig. Mellan hennes ben och tassar: en hel hög, som råttor med klistrig päls, men de kommer att bli så mjuka. Två suger och de andra letar blundande runt. Deras färger och kroppar blandas. Ariel ser tålmodig ut. Hon slickar dem med lång tunga.

doohawri